

CASTELAR A BARCELONA.

Que vindrà, que no vindrà, que sí, que no, que la *Imprenta* ho diu, que la *Gaceta* ho calla: que tal vegada arriba de incògnit... nada: s'ha d'anar a veure.

L'estació de Mataró està plena: més de 700 personas esperan: la campaneta que avisa l'arribada del tren sembla que toca a gloria, la locomotora que xiula, sembla que 'u fá pèls que volian anular la elecció del gran tribuna: 'l tren se para, Castelar se deixa veure y una estrepitosa salva de aplausos le saluda. ¡Bèn vingut sigas a la ciutat de las Magdalenas!

Durant lo camí, fins a la fonda Peninsular, no fá més que recullir barretadas, saludos y mostros de respecte.

Arriba a la fonda y dona las gracias als seus heróichs electors que li tornan la pátria y la tribuna; declara sos propòsits que son los propòsits de sempre... y tantas paraulas, tants aplausos.

**

Al dia següent visita 'l Parch, lo Mercat, l' Ensanxe y la Catedral. Passa a l' Arcaldia a recullir l'acta, aquell acta que tant de treballs nos costa y que tant bona cullita de democràcia 'ns promet, y a las déu, cap a la fonda altra vegada a rebre comissions, particulars, admiradors del seu talent y gent de totes classes, desitjosos de estrenye una má tant honrada y de saludar a un home tant ilustre.

Fins a las tres de la tarde, mes de quatre mil personas lo visitan. En bona fé n'hi havia per perdre l' *oremus*; pero a Castelar encare l' hi quedan ganas de anarse'n a Sant Martí de Provensals y a Sant Martí de Provensals se 'n vá.

**

Ja hi es. No dirém res de lo que vá passar allí. Es impossible imaginar aculliment mes entussiasta, per part dels treballadors d'aquella laboriosa població.

De segur que si arriba a trobarsi en Juliá, ell que avants de las eleccions tenia sempre 40 mil obrers a las butxacas, se queda de sucre candi y se 'n torna a Barcelona a obrir botiga d'adrogner.

Desde Sant Martí se'n vá Castelar al cementiri, a resar devotament davant de la tumba del desgraciát Abaria.

Pèl passeig no hi ha ningú que no 'l saludi, y fins los capellans de un enterro, 's treuhen lo boneto, a riscus d'agafá un cadarn.

**

Al tornar a la fonda s troba ab una novedat. Los seus amichs l' hi preparavan un dinar de 200 cuberts, pero ab la sola olor de un dinar tant notable l' autoritat vá embafarse y, sempre previsora, vá voler salvar de un enftá a 200 demócratas barcelonins.

Aixó vol dir que la *oena* la van suspendre, com si fos un periódich d'oposició.

Nosaltres vam guanyar las *mesas* del districte quint; pero l' autoritat vá guanyar las de la Peninsular.

**

Y are vé 'l bè.

Castelar volia anar al teatro del Liceo, pregat pèls seus amichs.

Volia anarhi, sense pensar que ananthi pogués cometre un gran delicté... ¡Qué! 's creuhen que es res aná al Liceo?

Desseguit comensa a corre la véu, y comensa a veure's la policia tota atrafagada, com si encare fossim en plé periódo electoral.

Recadets a la fonda:—Anirá al teatro?—Resposta: Si senyor, hi anirá.—Mirin que 'l xiularán.—Que mes voldrian que 'l xiulesin!... Xiulin ó aplaudeixin, Castelar anirá al Liceo, y anirá al Principal, y anirá a tots los teatros.—Está bè: donchs entenguin que per evitarho

's suspendrán totes las funcions.—Bravo, que 's suspenguin.

**

Las funcions no 's van suspendre; pero a dos quarts de vuyt, quan Castelar se disposava a seure's a la taula, la fonda Peninsular, per un d'aquells efectes de màgia, que no més se veuhen aquí en Espanya, queda convertida en una segona edició de las Magdalenas. Policia y civils a totes las portas, ordre de que no surti ningú, un comissari que 's fica en l' aposento de Castelar, y en aquell local lo següent diálech:

Comissari:—«Tengo órden de tomar el nombre de los que se encuentran aquí reunidos.»

Castelar:—«Antes necessito yo tomar el suyo.»

Comissari:—«Pero Vd...»

Castelar:—«Advierta Vd. que he sido presidente del poder ejecutivo y que por este concepto tengo el tratamiento de V. E., y que siendo diputado de la nacion me corresponde el de V. S.»

Comissari (ab cara de prunas agres):—«Lo ignoraba.»

Castelar:—«¡Pues ya haré yo que Vd. lo sepa! Deje Vd. el nombre, que ahora soy yo quien se lo exige...»

Lo cor del comissari l' hi anava com las alas de un colom. Es que no es tot hú agafá electors ó agafá elegits.

**

—En Castelar está arrestat.

—Es imposible.

Aixó se sentia per tot arréu, pèl carrer, pèls teatros, per la Bolsa, pèls cassinos, pèls cafés, per totes parts.

Y policia ab carrabina vá y policia ab carrabina vé, y civils a la dreta y civils a l'esquerra, y grupos davant de la fonda y civils a caball desfentlos...

¡En quin temps hém arribat, que un home no puga aná al teatro!

**

Entre 'ls arrestats a la fonda s'hi conta tota la familia de Castelar... fins sa Sra. germana. Los parents fins a la quinta generació, no hi eran.

**

Dugas horas y mitja d'arrest: dugas horas y mitja de comentaris.

Se diu si a Castelar volian ferli en lo Teatro una ovació entussiasta.

L'ovació se li vá fer. Fins l' hi ván fer sos mateixos enemichs, los enemichs de sas ideas que judicavan l'acte de son arrest ab un llenguatge que no 'ns atrevim a reproduhir, porque si hi ha llibertat de dir certas cosas no hi há pas llibertat d'escriurelas.

La figura de Castelar en totes aquestas cosas va sortir millorada en un ters y un quint.

**

Comentaris.

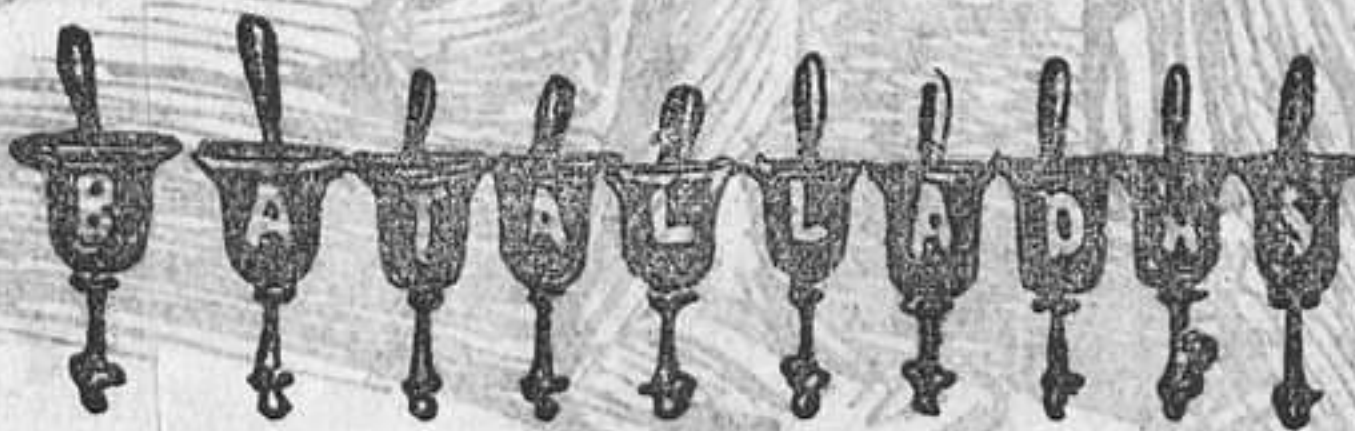
—Vaja Sr. Castelar, ja t'è tela per un discurs.

—D'aquí en avant quan un home vulga aná al Liceo convè que s'ho tinga callat, no siga cas que l'arrestin.

¡Oh santa llibertat a l'inglesa!

Sino que 'ls *inglesos* som nosaltres, porque encare 'ns a la deuhen!

P. K.

Aquesta senmana gran pallissa als carlins del Nort.

El Terso encare fuig...

Aquest minyó es al revés de las monedas falsas.

Aquestas no corran, y 'l Terso sí.

Ab lo nom de *Microcosmos* lo jove poeta don Apeles Mestres, ha publicat una nova colecció de poesias, que forma un elegant quadern, que per cert honra a la imprenta de la Renai-xensa.

Inspiradas totes en l'observació de cosas de la naturalesa que passen desaparcebudas per la major part dels homes, lo mes cumplert elogi que'n podém fer, consisteix en transcriure la següent originalíssima fábula:

EL CENT-CAMAS.

Un estúpit cent-camas—tant estúpit com carregat d'escatas—morador del missal d'una parroquia florit en un prestatje, passejant per l' epistola als *Corintís* aixís parlava onfátich:

—Jo he resseguit de cap a cap la Biblia mes d'una y cent vegadas.

¡Imaginéu per xo que l' entenia?

De res: ni una paraula.

Lo senyor Villalva ex-gobernayre de la nostra provincia, diu que vol contestar als cárrechs que li fá la *Gaceta de Barcelona*. Calli, que t'è culpa.

Escusat es dils'hi que 'l ball de la societat Romea va ser molt lluit.

Com que 'l ball era de la societat qu' hem dit, no podia succehir altra cosa.

La concurrencia escullida, noyas guapas y bèn vestidas, disfressas capritxosas y elegants: de tot hi havia.

Nosaltres que ja ho presumiam, nos varem posar de las festas y no hi ferem falta. Ja se sab: cada hu s'enten y balla sol, varem dir, y com lo temps passa y la Juana balla, no 'ns varem entendre de brochs; aixis que, encare que no estém per balls, varem fer cas omís de aquells versos que diuhen:

¡Oh joven que estas bailando al inferno vas saltando!

y varem anar al ball, porque desenganyinse: com diu un poeta:

Este mundo es un fandango y el que no baila un tonto.

Felicitem a la Societat Romea y compadeixém (ivegin si tenim bon cor!) als que no varen participar del ball.

L'últim decret sobre imprenta estava molt mal escrit.

Aixó 'ns recorda un fet.

Hi havia un fiscal molt bon *literato*, y si l'hi portavan un libre bèn escrit, ja podia tractar de lo que volgués, l'aprobaba sense consultar altra cosa que l'estil.

Al revés succehia si 'l libre era bunyol, encare que tractés de criar canaris.

Si un fiscal aixís hagués bisurat lo decret... una plaga menos.

La comissió de diputats que 'l dia de l'obertura de las corts vá anar a rebre 'l rey, se nombra per sort.

¡Y vejin lo que es la sort!

La majoria d'aquesta comissió estava composta de diputats de procedencia revolucionaria.

¡Cá! si ni a fum de sabatots los treuhen!

Després de la primera sessió de Corts, diuhen los periódichs de Madrid, qu' en Cánovas vá obsequiar als diputats de la majoria ab un espléndit *bufet*.

De modo que 'ls diputats de la majoria, comensan per allá ahont deurian acabar.

Menjant.

Hem vist l'Apoteosis de la *Magia Nueva*... l' *Apocalipsis* com ne deya un del quart pis... la *Itipotesis*, com ne deya un senyó de palco que presumia de parlar ab propietat.

Deyam qu'hem vist l'Apoteosis. Luxo, transformacions, sorpresas, fantasia, ilusions y assombros... demaninne tant com vulgan.

Nosaltres no haviam vist may tanta grandiositat en la escena. Se veu que 'l Sr. Soler y Rovirosa ha volgut fer un vá y tot.

¿Qué fan? ¿Que no la van á veure?

Si tenen gust coma creyém, vagin al Liceo á veure «Il fra Diávolo».

Allí sentirán un tenor, lo senyor Naudin, del tenor següent: una tiple que aixís com se diu Rubini, per lo bé que canta, bé podria dir-se Perlini; un baritono que 's diu Fagotti y que no hi ha mes que demanar; un tal Rodas que pot anar ab rodas y sense rodas, y un altre baix, lo senyor Uetam, que de tant bé que ho fa, en lloch de baix estém per dirli alt.

La orquesta bé; ni 'ls trompas semblan trompas, ni als que tocan lo violon se 'ls pot dir que 'l tocan en sentit figurat... en una paraula: bé, bravo, senyor Dalmau, bravo: tóquila, ja sab que pot disposar.

Lo Diari de 'n Brusi sempre generós y caballer, ha tingut á bé dirigir un insult á D. Emilio Castelar.

Ja 'ns té acostumats lo citat periódich á 'n aquesta ley de sortidas de l'.

Desenganyinse: de senyó y de periodista com cal, se'n ha de venir de mena.

¿Que no 'u saben? Segons lo Diari de 'n Brusi volian alguns xiular á 'n en Castelar en lo Liceo.

¿Y are? ¿Que 's pensa que 'n Castelar es un tenor que fa galls?

Lo Diari de 'n Brusi diu que 'n Castelar no té prestigi en Barcelona.

¡Ja! ¡Si no s'ho pinta!...

Qui no té prestigi es lo Diari: y sino que ho diga 'l senyor Durán y Bas, candidat representant de la seva política, derrotat en lo districte que tenia fama de ser lo mes conservador d'Espanya.

Hem sentit á dir que 'l Bet de l' Abella está amagat en las Guillerias.

¡Ira de Bet!

¡Aquest home 's deu proposar fer lo Don Joan de Serrallonga!

Deya un partidari de l' unitat católica:

—La religió católica es la religió de la majoria dels espanyols, y per consegüent los qui no l'acceptan renegan de la ley de las majorias.

Nosaltres:

—Escolti, senyó de la ley de las majorias y enemich del sufragi universal. ¿No es la protestant la religió de la majoria dels inglesos? Y donchs, ¿perqué 'ls católics van á Inglaterra á perturbar la unitat religiosa de aquell país?

Prediquin y no s'imposin.

La dona de un demócrata seduhida per una beata, anava á firmar una d'aquestas exposicions demanant l'unitat católica.

—¿Qué fas Marieta? vá dirli 'l seu marit. ¿Qui t'estimas més: l' unitat católica ó la desunió á la familia?

—¿Qu'es l'unitat católica?

—La obligació per part del Estat de que en materias religioses, tothom pensi de la mateixa manera.

—Pero si un no hi pensa?...

—Té de ferho veure.

Al obrirse las Corts hi hagué un ministre que hi aná de uniforme, com tots ells.

Pero aquest ministre, en l' uniforme, per comte de la flor de lis, hi duya encare la creu de Saboya.

En Lopez de Ayala podrá dir: «Una cosa es lo ministre y altra cosa l'uniforme.»

Un admirador de 'n Lopez de Ayala, deya: —Pero, fill meu: aixó del uniforme es una cosa que porta molts gastos, y un hom té de mirar pèl porvenir.

Histórich:

—A Castelar se 'l ha de xiular; Castelar ha renegat de las sevas ideas, Castelar es un apóstata...

¿No saben qui deya aixó?

Un tipe qu'anys endarrera, era dels mes rojos, dels mes frenétichs, dels mes intemperants... y que are es dels mes grosos de la policia.

La Diputació provincial fou agraciada ab dos premis en l'Exposició de pinturas de casa 'l senyor Monter. Pogué escullir pèl valor de 125 duros, que Deu n' hi dó.

Pera escullir, hi enviá á un artista. Aixó era molt natural.

Mes lo paré del artista, qu' era 'l de adquirir un quadro recomendable baix molts conceptes, no sigué atés, lo qual á mes de ser una falta de atenció, ni 'l mérit té de l'originalitat. Anys enera, la mateixa desatenció observá l' Ajuntament presidit pel senyor Rias y Tauler, respecte á un artista á qui s'habia donat la comissió d'escullir quadres en la Exposició del Passeig de Gracia. Res: un modo nou de doná las gracias.

Tornant al cas present, la Diputació fent cas omís del parer del artista comissionat, enviá á l'Exposició un altre subjecte que si no es artista 'ns han assegurat que era cassador. La Diputació debia pensar: ¡qué té més!

Com es de suposar, lo cassador en lloch de aná á triá cuadros, se'n aná á buscar algun cap de cassa. Va veurer uns aucellets morts y penjats demunt de un xarol, ab una firma molt ben feta, y... ¡ja'm sembla que veig al cassador fregantse las mans davant del quadret y esclamar ab satisfacció: «ah, ah, n'he mort dos de un sol tret!» Pero ¡quin tret! Sort que hi habia qui pagaba 'l tiro.

Pero, francament, la tria no fa gaire favor al cassador. Si á més de ser cassador, es calígrafo, ja son figas de un altre paner; aixís podrá dir que ha escullit mitja dotzena de lletres firmadas per dos aucellets morts.

Ara, 'l mal ja está fet, pero perquè no torne á repetir-se, creguinme, quan alguna corporació necessita tenir un plet que vagi á trobá un advocat y fassi lo que aquest digui; y quan necessite triar obras de art, busqui un artista y segueixi 'l seu parer.

FUNCIÓ DE TEATRO.

S'está preparant l'estreano de una comedia molt bona, y molt bona l'anomeno porque aseguran un lleno certs tipos de Barcelona.

Ja veurán quinas escenas! Sortirán las elecciones y després las Magdalenas, senyerassas tolas plenas, de trampas y polissons.

No hi ha acte sens disputas. Emilio 'l protagonista ab paraulas molt astutas descubrirá unas mans brutas que van triplicá una llista.

Veurán mes de un practiquin, fent no mes que si y que no, y un Nadal que tot sovint

—Lo qu'es per l'home l'instint, — buscará galls y turró.

Hi ha un acte, crech qu'es lo quart... surt lo carer de Ponent, lo galan Fabra hi pren part; pero 'l barba Castelar lo deixa xich com un nen.

Pel quint qu'es acte d' obstacles á un minyo molt alt s'hi veu, com los sants dels tabernacles, que vol fer creure en miracles tothom riu y ningú 'l creu.

Será bona temporada será molt millor que 'ls puros de nostra renta estancada: hi ha senyors á qui l' entrada fins los costa vuit mil duros.

Y fins si 'l lector m'apura y vol que'm valgui del pebre diré per fer la pintura, que hi haurá homes de figura y figuras de pessebre.

Conversas acaloradas grans discussions, molts enfados respostas inesperadas, copas d' aygua regaladas y bolados... molts bolados!

Y un ministre tant dotat de rahons, que 'n pot ser mestre, lo qual, al país tronat vendrá la felicitat á tants duros per trimestre.

Hi haurá en fi cosas tant macas que aquí no's poden escriure per pó de certas estacas: varietat per las butxacas tips de plorá y tips de riure.

En fi: res mes se 'ls dirá: lo que fuere sonará: respectin las mevas miras... sols diré que n'hi haurá fins per... per llogarhi cadiras.

Jo á un amich meu: —Tu, donam un xiste per la CAMPANA. —Ja 'l tinch. —A veure. Agafas al Conde de Cheste y cambias la e ab una i. —Conde de Chiste!

Diu un periódich de Madrid: —«A Filadelfia podriam enviarhi: Una casulla. Un boneto. Ah!... me 'n descuidava... y un trabuch!»

¿A qué no n' hi ha cap de vostés que 's recordi de tots los pobles de Nort ahont han estat las tropas lliberals? ¡Es un amohino! Tets son noms per aquest istil: Azpeitiguia, Goigoticorra, Azovitigonorra, Anchinoragaticorra... ¿Que vagin al burdell! —Aquests noms, deuen dir las tropas, costan mes de pronunciar que de pendre.

A Madrit hi havia un jesuïta.
Las sèvas prédicas respiravan un aristocràtic perfum celestial.
Las devotas senyoras de la noblesa, al sentirlo tenian desvaneixements.
La sèva ànima se 'n pujava al cel, ràpida com lo globo de Mr. Urban.

Un dia en la fosca de un confessorari...
Pero... passém de llarch.

Mes tart lo pare jesuïta y una condesa viu-da agafavan lo tren de Fransa
¿Qué hi anavan a fer?

Avay la condesa es capallanesa protestant.
Y 'l pare jesuïta... pare de quatre criaturas.
Vátua 'l mon!

Segons l' última lley, es libre tot lo que arriba á 200 pàginas, y es follet tot lo que no las té.

De modo que 'ls llibrets de paper de fumar de 'n Domenech de Sabadell, de 100 fulls, no son llibrets, que son llibres.

Jo 'u crech, perque 'l govern ho diu.

Lo Diari Espanyol demana que no hi hagi compassió pe'ls carlins del Nort.

L' Imparcial, al revés, demana que hi hagi compassió, pero que no hi hagi fueros.

Arreglemho: que no hi hagi ni fueros ni compassió.

SONET.

A UN QU' HAN DIPUTAT.

A Madrit aniré vas dir un dia,
de sortir diputat m'han dat fiança,
y dormit, al impuls d'eixa esperansa
¡qué cosas va somniar ta fantasia!

Lo teu cervell com clot de cals bullia
¡Qué cotxes y criats!... ¡Quina pitansa!
sense penas ni dóls, ni cap frisansa
¡quin modo de fè'l caco, ave Maria!

Despertas l'endemá y entra ta dona
y dant voltas pèl llit te desesperas
al veurer qu'encare ets á Barcelona
que alló de aná á Madrit eran fal-leras,
que si podias ferho allá en un jorn
han ja tancat la suscripció del Born.

LAUS TIBI CROSPIS.

Conversa de la senmana:

—Tu que vens al Teatro?
—Ja tens permis de l'autoritat?

Un candidat per las Aforas que va perdre l' elecció, exclamava tot trist y compunjit:

—¡Una cosa m sab greu! Dihen que á las Corts se hi fa gran consum de bolados... Quina llástima! Potser me'ls haurian donat per empresa....

Diumenje passat:

—Lo dinar que preparavan per en Castelar se 'l menja 'l fondista.
—Y aixó?
—Res, l' autoritat que vol sitiarnos per fam!

Rogativas en favor de l' unitat católica.

Per xó no s'espantin.
Un dia van ferne perque ploquessin dobles-tas de cinch duros... y van ploure castanyas.

Diumenje passat:

Se tracta de donar un banquet a n' en Castelar.
No pot ser.

A la mateixa hora's dona un té a n' en Reig: los seus amichs pronuncian brindis y discursos:

se serveixen plats de política en gran es-cala... y ningú s'hi fica.
¿Per quin motiu?
Qualsevol diria que aquí á Espanya las ba-lansas de la justicia estan desafiadas.

CANTARELLAS.

¡Si'n tinch de diners, nineta!
¡Si'n tinch de bitllets de banch!
¡Si'n tinch de tresor en joyas!
¡Si'n tinch de cosas al cap!

A. S. LL.

Carad'angel, cabell d'or,
ulls de verge, veu divina...
No creguis á cap poeta
perque dihen mes mentidas!

A. S. LL.

Vas dar carbassa á en Ricardo
perque jo t' pagués aymar,
donchs veyas, també te'n dono:
tal farás tal trobarás.

E. X.

¿Vols anar nena á la rua
y no sabs com disfressá 't?...
No t'empelvis ni emblanquinis
y ningú t' coneixerá.

E. X.

QUENTOS

Un agutzil presentá un lladre á un arcaide de fora.

—Aquí l'hi duch aquest lladre pres, ¿quin destino li donarem Sr. Batlle?

—Si: donéuli un destino encare: si conel-xén, lavuy escriuré á n'ten Balaguer perque 'l colouqui.

En un vagó de ferro-carril;
—¿L'incomoda 'l fum senyora?
—Si senyor, bastant.
—Pues ja veurá com s'hi acostuma.

Una vella 's mirallava.
—¡Uy! quina cosa mes horrorosa! quan jo era jova 'ls miralls 'ls feyan mes bons.

Un home estava mitj ajassat al peu de una creu de pedra que hi havia prop de un camí.

En aquest entretant pèl mitj del camí, n' passa un altre montat en un burro, lo qual se l'hi trèu lo barret al passari pèl davant.

Lo de la creu l'hi torna 'l saludo.
—Epl mestre, diu aquell: no'us saludo á vos, sino á la creu.

—Tampoch vos saludo jo, diu aquest: salu-do al burro.

EPIGRAMAS

Festejava ab una noya que tenia sino un ull y vaig pensar:—No la vull perque l'hi falta una joya.

Un altra'n busco, y aixís que m'hi anava á casar vaig saber...

—¿Qué t' vá passar?
—Que 'n portava un de postts!

M. DE LO S.

—Se m'ha tornat boig lo noy donguim un camí, Doctor.
—Pèls boigs, lo camí millor crech jo qu'es lo de Sant Boy.

P. B.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas y endavinallas dignas d' insertarse los ciudatans Caspilia, Ralip, Máfegas, Un novici y Badalacús.
Las demés que s' han romes y 's noma dels autors de las queis no queda mencionats, no poden insertarse per flujas, facils d' endavinar; mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' isil.

Ciudadans Pica-taixas. Insertarem una cantarella.—Anda-lús del Clot. Idem alguna de vostè: la primera poesia neces-sita rentarse ab sabó y della segona no se'n pot aprofitar mes que la ideal.—Castell de Trens.—Hi anirà la veronata.—P. Fayos. La poesia poca de flujia.—A. S. Castlachs, Enterats y farém tot lo que 'ns siga possible, quan vingan mes dalos.—F. Ll. B. Casi tot hi anirà: la poesia per la quaresma.—A. F. O. Lo sonet es poch espontáneo y poch clar.—Un novici. Hi anirà 'l acenografó y 'l anagrama.—Sipari. Hi anirà 'l go-regliich.—Gestus. Aquesta senmana s'ha llhibit lo sonet veu-rém.—Ciudadans Pubill, Micaló, Santiaguítto, D.ª Qua, Es-tripa quentos, Paipos, Jenani, Solé y jove, Poca gana, A. Gi-rat, Sauch y feije, Un del Magues, Un argenter, Sabir, Bada-lacús, Principi y li, Dos Bigotis. No vall ser vist y S. Besugo de Reus. Lo que 'ns envian aquest a senmana no la per nosal-tres.—Ciudadans J. Sala y Feu. ¿Però que no ha vist qu'enca-re que ab altra forma ja estém tips de dirho?—Fill de'n Mon-tes. De tots los quentos copials que'ns envia, sols n' hi há un que puga mitj anar.—Un caca. Aprofitarem la fuga.—A. de Sebastia. Hi anirà un quento.—Pubill. Del quento que 'ns menciona si es que no l'hi hem contestat no 'ns ne recordem.

SOLUCIONES

A la Batallada 310.

- 1.ª SINONIMIA.—Call.
2.ª PREGUNTA 1.ª.—En que talla.
3.ª Id. 2.ª.—Las mulladas.
4.ª XARADA 1.ª.—E-pi-fa-ni.
5.ª XARADA 2.ª.—Ven-la-lla.
6.ª ENDAVINALLA.—Mortir.
6.ª GEROGLIFICH.—Dels punts surten garrotadas.

Han endavinat totas las soluciones los ciudatans Ralip y dona Quacilás 1, 2, 3 y 7, Estripa quentos, las 4, 5, 6 y 7, Paipos las 2, 4 y 5, Un caca y Jenani las 3 y 5, Sipari y finalment la 6 no mes, Rich Bach.

XARADA

M'agrada la primera, molt m'agrada, que dona al cos valor y fortalesa. m'agrada ma estimada, ma promesa perque es tercera-quarta y molt honrada.

M'agrada una primera-dos guardada de batre als vils carcundas d'ansia encesa, m'agrada veure 'ls nios en l'infantesa quarta-quarta cridant son gusto, na'la.

Dos patria que jo estimo ab gran volensa á fortas veus me diu:—¿Qué? Ja m'olvidas? Y «quarta» l'hi responch... ¿No soch ton fill?

Mes ay, tinch una nena en cor y en pensa y en va ab tal compromís al meu cor cridas: m'agrada tot; pro á un angel jo m' humill?

PEPA Y LOLA.

Quan escrich uso hu y tres y quan pinto uso hu y dos y quan d' aixó estich ben llest me distrech dalt del meu tot.

XICH DE CA' L E. DIMONIS.

ENDAVINALLA

E tich en tots los teatros sense ser actor, ni res algu diu que só á la boca y algu diu que soch als péus.

Sens ser pedra hi ha qui'm tira; mes parlante francament hi ha qui'm guarda y ha qui'm cambia; ja no puch dirte res més.

M. M.

(Las soluciones en lo proximo numero.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR, Á CÁRRECH DE EPIFANI PERARNAU, ATAULFO, 14. Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.